

ПРИКАЗКА ОТ ДВА СВЯТА

Никола Райков

Подготовка за играта

1. Разгъни картата на приключението и я разгледай. Там са отбелязани местата, които можеш да посетиш по време на играта.
2. Маркерът е у теб, нали? С него ще записваш цифри върху картата. Но знай, че той не е като другите маркери, а е вълшебен! Наистина! Опитай и се увери. Напиши нещо върху картата. Сега го изтрий със суха кърпичка или с парче плат — написаното мигом ще изчезне!
3. Сега разгледай тази книжка. Тя е НЕОБИКНОВЕНА и е разделена на „епизоди“ с номера от 1 до 95. Те НЕ СЕ четат един след друг, а по специален ред, който зависи от твоята игра. Ако не си чел приказка-игра досега, знай, че не е никак трудно — достатъчно е само да следваш указанията в текста, **изписани с червен цвят**.
4. Увери се, че всички картички с вълшебни предмети са в кутийката си. В началото на приключението ти не притежаваш нито един от тях. По време на играта ще имаш възможност да спечелиш някои от картичките и да ги използваш.
5. Знай, че почти по всяко време можеш да сложиш играта на пауза. Когато се измориш, е достатъчно да прочетеш **„Как да поставя играта на пауза“** в края на тази книга.
6. Ако срещаш някакви проблеми, просто потърси малко помощ от някой възрастен.

■ **Продължи на ВЪВЕДЕНИЕ.**

ВЪВЕДЕНИЕ

Помръднах мустачки и наострих уши. Дали всички спяха? Вирнах носле — влажният въздух миришеше на козина, дървесина и на... на още нещо. Нещо различно и непознато. Озърнах се. Мама хонтолул, татко хонтолул и сестричка хонтолул спяха. Чичо хонтолул, леля хонтолул, баба хонтолул и така нататък, и така нататък, та чак до пра-прастария дядо хонтолул — всички спяха. Никой не подозираше, че бях решил да избягам. Надигнах се на лапички и лъч проблесна в бялото на гушката ми. Щях да направя нещо велико: да съм първият хонтолул, напуснал Та-вана!

Никой никога не го беше правил, защото всички хонтолули се страхуват от света на сенките. През деня, по светло — сенките дебнешком изпълваха тавана. Дълги и криви, дебели и тъмни или пък прозрачни, почти невидими. Сенките бяха всичко, което виждахме от света навън. О да, пра-прастарият дядо хонтолул разказваше легенди, че някога в света на сенките живели Човеците. Те били огромни, всесилни и всемогъщи същества, които подчинявали всичко, но нещо се случило и те изчезнали завинаги. Никой не му вярваше... освен мен! Аз щях да разбера какво се е случило с тях!

Взех за спомен хонтолулската си играчка и я мушнах в коремното си джобче.

Подскочих на близката греда и се затичах. Сърчицето ми затупка бързо-бързо.

■ **Ти спечели предмет! Отвори кутийката с вълшебните картички. Намери тази, на която пише „хонтолулска играчка“, и я вземи.**

Достигнах границата на тъмата със светлината, между света на хонтолулите и света на сенките. Сърчицето ми подскочаше, сякаш ще се пръсне. Светът навън, непознат, странен и чужд, стана по-страшен откогато и да било — свят на сенки, тъмни твари и мрачни господари. Оставях зад себе си уюта на всичко познато — мириса на мокра майчина козина, грижовните лапички и обичта. За момент си помислих, че съм станал като леля хонтолул, която я хапеше лудото. Тя не знаеше какво прави, говореше някакви неразбираеми неща, сновеше по гредите и постоянно търсеше в коремното си джобче нещо, което не беше там. Беше ли ме захапало и мен лудото, та да избягам от семейството си право в лапите на сенките и тъмните твари? Та те сигурно щяха просто да ме изядат заедно с козината и край с мен. Крачетата се разтрепериха сами-ми-ми-мички.

Едва подадох носле навън и в очичките ми блесна светлина. Замижах и след малко ба-а-а-вно ги отворих и видях, и видях... свят тъй невероятен, че думи нямам да го опиша! Беше толкова странен, че сякаш нищичко познато не виждах! Покрив нямаше. Стени нямаше. Имаше под, но съвсем различен от познатия — далеч, далеч под мен, обрасъл с гигантски косми, разнородни космалаци и космища, по-високи и от най-високия хонтолул. А сред космалаците стърчаха гигантски пръчки, сто пъти по-големи от бастуна на пра-пра-дядо хонтолул! Далеч напред каменни плочи, като тези на покрива от познатия ми дом, стърчаха нагоре, но и те сто пъти по-големи! Високо-високо блещукаха милиони точки от светлина, а сред тях грееше и един едър кръг — но не цял, а отгризнат! Под него всичко се белееше — косми и космалаци, гигантски пръчки и каменни плочи, и други неща, огромни и непонятни, по-високи от всичко друго. Кой знае кой и кога ги е създал. И между всичко това пъплеха те — сенките и тъмните твари. Дълги и криви, дебели и тъмни или пък прозрачни, почти невидими. Сенките и тъмните твари изпълваха всичко навън.

Затворих очички за миг, плюх си в коремното джобче, против страх, пък и за късмет, и заслизах по стената.

■ **Продължи на епизода с номер 1.**

Време е за приключение!

■ Използвай маркера и пог всяко място на картата запиши съответното число.

- Пог "Вековното гърво" запиши 53.
- Пог "Вятърната мелница" запиши 5.
- Пог "Старата къща" запиши 70.
- Пог "Подземният кладенец" запиши 23.
- Пог "Скалните гупки" запиши 58.
- Пог "Тайнствената яма" запиши 14.
- Пог "Разрушеният хамбар" запиши 45.
- Пог "Каменното свлачище" запиши 66.
- Пог "Оградената стена" запиши 38.
- Пог "Загадъчните хълмчета" запиши 82.

■ Избери си място, което искаш да посетиш. Виж кое число е записано пог него и отгърни книгата на епизода с този номер.

Хоп-хоп и хоп — изкачих се по камъните. Посрещна ме нещо високо, като стена в стената, но миришеше като гредите на Та-вана. Изглеждаше, сякаш може да се отваря, а от него стърчеше някаква джунджурийка, някакъв механизъм с дупка. Хммм... дали трябваше да мушна нещо вътре? Но първо, как да го достигна? Беше на височина поне колкото два хонтолула.

Огледах се наляво и забелязах една греда, която стърчеше от камъка. В края ѝ беше закрепена друга греда, която достигаше съвсем близо до механизма. Набързо се покатерих и стигнах до джунджурийката. Огледах дупката. Имаше странна малка форма. Дали имах нещо, което да мушна вътре?

- Разгледай спечелените от теб картички.
 - Ако имаш картичка „магически ключ“, можеш да го използваш. Премини на епизод 21.
 - Ако имаш „шип от богливец“, можеш да пробваш с него. Продължи на 17.
 - Ако имаш и двете, можеш да избереш коя да използваш.
 - Ако нямаш никоя от тях, е време да се върнеш на картата, за да ги потърсиш. Изтрий числото 2, написано по стълбите, и запиши на негово място 25. А сега избери ново място на картата, което да посетиш, виж кое число е записано там и прочети съответния епизод.

Вървах гордо изправен към висооките пръчкалаци пред мен, препасал лъка, и от нищо не ме беше страх. Сенки ли, ха — само да ми дойдат!

— Ти сянка ли си? — рекох самоуверено на една сянка, която трептеше до мен на пода.

Изведнъж тя се разду, нарасна и се надвеси върху ми.

— Ох, аз, такава... — започнах да се оправдавам, — не исках нищо лошо да кажа.

— Бух! Бух! Бух! — засмя се Сянката.

Олеле! Нещо шумна в пръчкалаците. Издигна се от един от тях и се понесе във въздуха. Сянката го последва.

„Ох, защо ми трябва да говоря глупости — рекох си аз и си плюх в джобчето. — Направо съм като леля хонтолул понякога“.

Бях стигнал до мястото. Пръчицето стърчеше точно там, където бе обяснил слепият дългонос. Приближих се и започнах да го оглеждам отвсякъде. От него висяло нещо малко, но къде? Нямахше нищо, нито отляво, нито отдясно. Обиколих го веднъж. Пак нищо. Спрях и се изправих.

„Първото правило е — спомних си гласа на дългоноса, — когато не виждаш, подуши!“ Навирих носле във въздуха. Миришеше на дървесина, но и нещо друго. На някакво малко обещание. Миришеше на парченце живот. Това сигурно беше

„жълдът“. Ето го! Тооолкова високо. „Сега да видим става ли от мен истински воин“ — рекох си аз. Прицелих се със стрелата, както ме бе научил дългоносът, и стрелях.

- Bravo! Ти спечели предмет. Отвори кутийката, намери картичката, на която пише „жълд“, и я вземи.
- Изтрий числото 3, което е записано пог мястото в момента. Тук няма какво повече да направиш.
- Избери накъде да се насочиш по картата. Виж кое число е записано там и отгърни книгата на епизода с този номер.

Пак приближих странните бабунки. Дали този сляп дългонос ги беше направил?

— Премина ли второто изпитание? — чу се познатият ми глас отдолу.

- Разгледай спечелените картички.
 - Ако си преминал успешно изпитанието и имаш „показващо парченце“, продължи на 84.
 - Ако все още не си открил как да преминеш второто изпитание, се върни на картата и избери ново място, което да посетиш, виж кое число е записано там и прочети съответния епизод.

Подът се издигаше и издигаше, на места — направо като стена. Лапичките се разтрепераха от умора.

А най-високо ме очакваше най-невероятното и най-голямото здание, което бях виждал. Там стърчаха четири гигантски лапи, а в основата му беше плъзнала страховита сянка, и тя с четири лапи. Поспрых, за да починат и крачетата, и сърчицето, което се беше разхлопало. Погледнах към светещия отгризнат кръг — изглеждаше някак самотен и чужд. Зад мен нещо мръдна — лапите на сянката ли бяха? Вирнал носле във въздуха, продължих да се изкачвам. Заобиколих голямата сянка толкова отдалеч, че се озовах чак от другата страна на зданието, където зееше огромен отвор.

Внимателно пристъпих натам, туп-туп с лапичките. Изведнъж се отвори цял нов свят, пълен с чудесии — и със спотайващи се между тях сенки. В същия миг нещо изсъс-с-ска. Нещо се приплъзна, усуква се и изпълзя от ъгъла, съскайки. Съществото нямаше козина, беше гладко и лъскаво като опашката на Рики — самотният плъх. Цялото си беше направо една великанска опашка!

— С-с-с-дравей, с-с-събратко — каза плъзгащият съскач.

— С-с-с-дравей — отвърнах аз и потреперах.

— С-с-сигурно търс-с-сиш да с-с-смелиш браш-ш-шно? — попита съскачът.

— Какво? — Нищо не можех да му разбера.

— С-с-саш-ш-штото не с-с-става — поясни плъзгащият съскач и довърши, без въобще да съска: — Колелата на мелницата не работят.

— Какво не работи?

— Въртяш-ш-штите с-с-се неш-ш-шта — отговори плъзгащият съскач и изви тяло нагоре.

— Защо?

— С-с-сигурно ис-с-ска да с-с-се с-с-смаже с вос-с-сък.

Косъмчетата на ушичките ми щръкнаха. Вдигнах тревожно глава. Сред изпълващите всичко сенки две огромни зъбчати колелета опираха едно в друго.

— Въртяш-ш-штите с-с-се неш-ш-шта — повтори съществото и си захапа опашката, тъй че се превърна в обръч. — С-с-самс-с-сара.

■ Разгледай картичките, които си спечелил.

■ Ако имаш картичка „восък“, можеш да го гадеш на плъзгащия съскач. Премини на епизод 6.

■ Ако нямаш картичка „восък“, можеш:

■ Да помолиш съскача да разгледаш горе — там при огромните колелета със стърчащи зъби. Продължи на епизод 8.

■ Да се върнеш на картата. Тогава изтрий числото 5, което е написано в момента под „Вятърната мелница“. Запиши на негово място числото 12. А сега избери друго място на картата, което да посетиш. Виж кое число е записано там и отгърни книгата на епизода с този номер.

Извадих „восък“-а от джобчето си и го подадох на плъзгация съскач.

■ **Върни картичката „восък“ в кутийката.**

— Това вос-с-сък ли е? — учуди се той и вдигна глава към мен.

— Ами да — отговорих аз. — Така ми казаха онези същества.

— А те откъде с-с-сняят?

— Ами... — зачудих се аз — и на тях някой им е казал! — досетих се изведнъж.

Съскачът тупна восъка на пода и го цапна с опашка. След това се завъртя в кръг и го смачка. Увиваше се и увиваше, докато не го направи съвсем тънък. След това изведнъж го засмука и... го глътна целия!

— Ама, какво направи?! — учудих се аз. — Нали беше за въртящите се неща?

— Мъс-с-смас-с-с — отговори ми той.

След това изплю восъка и каза:

— Не мога да със-с-скам със пълна ус-с-ста. Пос-с-ледвай ме!

Плъзгачът отново глътна восъка и се плъзна нагоре. Затичах се след него.

Тук горе сенките надничаха отвсякъде — бяха станали по-многобройни.

Съществото бутна с опашка едно камъче и то изс-с-съска, а от него мигом изскочи светлинка!

— О, това е с-с-съскащото камъче. Вземи го, ако ис-с-скаш. Аз и без него с-с-съскам дос-с-с-статъчно.

Наведох се, взех камъчето с лапичка и го разгледах.

■ **Браво! Ти спечели предмет. Отвори кутийката с картичките. Намери тази, на която пише „съскащо камъче“, и я вземи в себе си.**

Плъзгачът се плъзна върху един от кръговете и започна да плюе малки парченца восък. Докато го наблюдавах с интерес, отвън нещо се изкряска. Наострих ушички и косъмчетата им щръкнаха. Заслушах се. Нещо шумолеше в далечината, нещо дращеше някъде под нас, но крясъкът не се повтори. Най-после съскачът приключи това, което правеше, уви се около едно по-малко колело и рече:

— С-с-стана с-с-страхотно!

— Но как? — учудих се аз. — Нали трябваше да се завъртят?

— Ще с-с-се с-с-авъртят, но трябва вятърът да зас-с-свири.

— Вятър ли? Да засвири? — не разбрах аз.

■ **Разгледай картичките, които си спечелил.**

■ **Ако имаш картичка „вятърна свирка“, можеш да я гадеш на плъзгация съскач. Премини на епизод 11.**

■ **Ако нямаш картичка „вятърна свирка“, е време да се върнеш на картата. Изтрий числото, което е написано в момента под „Вятърната мелница“. Запиши на негово място числото 27. Избери друго място на картата, което да посетиш. Виж кое число е записано под него и прочети съответния епизод.**

Едва на половината път нагоре вече бях толкова изморен! Далеч под мен подът се люлееше. Лапичките стиснаха с все сила процепите в стената. Усетих телцето си слабо и незащитно. Сърчицето задумка, а после примря.

Само още една лапичка. И още една лапичка. И още една. Не гледай надолу, гледай нагоре. Едната лапичка, после другата. Следващия камък, следващия процеп, за който да се хвана. Само така щях да стигна до горе. Гледай само следващата стъпка. Следващата цел. Почти бях стигнал до горе, но тогава нещо се случи и едва не паднах.

Едно голямо бяло същество се плъзна във въздуха и една тъмна твар пропълзя по пода. Много се изплаших и за малко да изпусна последния камък. Но с лапичка сграбчих горната му част, придърпах се и тупнах от другата страна.

Изправих се и изтръсках козинката си. Наострих уши. Нищо не се чуваше. Миришеше на стара дървесина и на самота. Миришеше на неизмита козина и на нещо забравено. Огледах се в тъмата. Този свят наистина приличаше толкова много на моя дом! Стари греди по пода, каменни стени и покрив. Но в него нямаше спящи хонтолули. Нямаше похъркващи баби и бълнуващи лели. Нямаше малки хонтолулчета, които да порастнат и да преборят сенките насън. Нямаше нищо и никой.

Натъжих се за мама хонтолул и татко хонтолул, които може би вече ме търсеха. И за сестричката ми. Една сълзичка се търкулна от оченцето ми.

„Не! — казах си аз. — Ти си един смел хонтолул.“ Обърсах я с лапички и се изправих на задни крачета. Огледах се отново и пробягах по едната греда, после по другата — напред и назад. Тогава едва не се спънах в нещо. Вдигнах го и го огледах. Беше малко по-голямо от купичките, с които събирахме вода от покрива. Но беше прозрачно и имаше капак, а от едната си страна — странни рисунки, май че магически! Уау, каква находка!

■ **Браво! Ти спечели предмет. Намери картичката, на която е написано „вълшебна купичка“, и я вземи.**

Потърсих още съкровища, но намерих само непотребни неща — дори не знаех какви са. Вече бях обходил всички греди. Ако тук някога бяха живели хонтолули, трябва да е било много отдавна. Нямаше никакви следи от тях.

■ **Време е вече да напуснеш това място — тук няма нищо друго ценно. Изтрий числото 7, написано го тавана, и избери ново място на картата, което да посетиш**

■ **Виж кое число е записано там и прочети съответния епизод.**